

FITS

2011

Anul XVIII, nr. 3, 29 mai

Cititorii noștri sunt la fel
de inteligenți ca noi

AP LAUZIT

Cînd am auzit că a
luat Steaua cupa după o
pauză de 12 ani, ce m-am gîndit?
Să fac cadou galeriei steagul
meu roș-albastru, deși are
și puțin galben căcăniu - care
l-ar putea simboliza pe
Gigi Becali.

Ansamblu folcloric de stegari italieni, încercînd să vîneze niște porumbei cu recuzita.

» proiecte

TEATRUL NAȚIONAL „RADU STANCA” SIBIU (ROU)

ISPITA CIORAN

29 mai – ora 14
3 și 5 iunie – ora 12
TRAMVAI Sibiu - Rășinari - Sibiu

o încercare de biografie poetică după viața și opera lui Emil Cioran

Regia, Scenariul, Coloana Sonoră / Directed by, Script, Soundtrack: Gavriil Pinte

Scenografia / Scenography: Roxana Ionescu

Cu / With: Marius Turdeanu, Mariana Miha, Raluca Iani, Ciprian Scurtea, Adrian Neacșu, Veronica Arizancu, Cristina Ragos, Eduard Pătrașcu, Laura Ilea, Viorel Rață, Arina Trif, Mihai Coman, Simina Contraș

Se împlinesc anul acesta 100 de ani de când s-a născut Emil Cioran, la Rășinari, lângă Sibiu („oraș pe care l-am iubit mai mult decât pe oricare altul de pe pământ”), în România. Spectacolul este o călătorie către paradisul copilăriei lui Cioran – Rășinariul, paradisul terestru. O călătorie cu tramvaiul, de la Sibiu la Rășinari și retur. O incursiune în universul fascinant și contradictoriu al celui care a fost numit „scepticul de serviciu al unei lumi în declin”, „idolatrul îndoielii” sau „nihilistul veacului”. O încercare de a-l înțelege pe cel care avea să scrie la 22-23 de ani „Pe culmile disperării”, iar la 26 de ani va lua drumul Parisului, de unde nu se va mai întoarce niciodată și de unde va depune mărturie pentru întreaga noastră epocă. O călătorie reală și, totodată, imaginară; un spectacol

în care realitatea e nevoită să-și schimbe statutul și să intre în joc, un „joc secund”. O călătorie cu opriri în punctele nodale ale „sfârtecărilor”, ale iluziilor nebune și deziluziilor majore. O întâlnire cu obsesiile celui care a trăit toată viața în contradicție cu el însuși și care a dat expresie unei forme rare de scepticism - scepticismul violent. Un om pentru care fericirea e inseparabilă de anxietate. Un gânditor care a susținut: „Urăsc această viață pe care o idolatrizez”, dar și că „Nu sunt un pesimist, iubesc această lume cumplită. De ani de zile caut o definiție a tristeții, sper să nu o găsesc niciodată” sau „Toate nenorocirile mele se trag din faptul că sunt prea atașat de viață; nu am întâlnit pe nimeni s-o iubească atât cât o iubesc eu.”

PARTENER DE TRADIȚIE

Programul de voluntariat al Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu / The Volunteer Programme of Sibiu International Theatre Festival

Voluntarii au un rol cheie în sectorul cultural, oferind vitalitate și idei inovatoare. România nu are o foarte mare tradiție în câmpul voluntariatului, în comparație cu alte țări ale Uniunii Europene, însă la Sibiu, datorită Festivalului Internațional de Teatru și a altor câteva evenimente de marcă, a fost creată cea mai mare și importantă platformă de promovare a educației non formale prin intermediul artelor spectacolului, care creează proiecte culturale independente ale voluntarilor pentru comunitate, inițiate sau susținute de cei pregătiți în cadrul Festivalului de Teatru.

Programul de Voluntariat al Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu este unul dintre cele mai vechi programe de voluntariat din Sibiu și singurul din țară care oferă posibilitatea acumulării de deprinderi în management cultural celor care se înscriu, în fiecare an fiind selecționați între 150 și 200 de voluntari. Începând cu anul 2007, programul de voluntariat dobândește o dimensiune internațională, invitând anual 15 voluntari din Japonia. Din anul 2009, dimensiunea internațională a devenit bilaterală, oferind oportunități complexe în ceea ce privește educația non formală prin cultură și artele spectacolului.

The volunteers have a key-role in the cultural sector, with their vitality and their original ideas. Romania does not have a very long tradition in the field of volunteering compared to other countries of the European Union, but in Sibiu, thanks to The International Theatre Festival and several other major events, there has been created the largest and most important promotional platform for non formal education through performing arts, where the volunteers bring about independent cultural projects for our community, initiated and implemented by those trained during The Theatre Festival.

The Volunteer Programme of Sibiu International Theatre Festival is one of the oldest volunteer programmes in Sibiu and the only one in the country providing the opportunity to acquire cultural management skills for those who apply. Starting with 2007, the volunteer programme became an international one, by inviting each year 15 Japanese volunteers, and from 2009, the international dimension has become bilateral, offering complex opportunities regarding non formal education through culture and performing arts.

Chacun son Cioran!

Fiecare cu Cioran-ul lui. Căci puternică e ispita de a-l interpreta pe Cioran după chipul și înfățișarea propriei ideologii, unii de pe poziții creștin-ortodoxiste, alții, de pe poziții materialisto-agnostico-nihiliste. Din

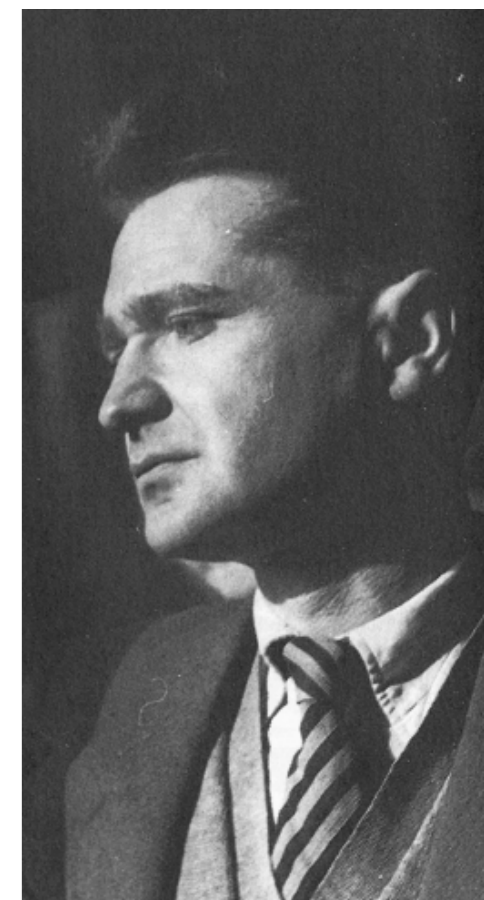
punct de vedere al teoriei literaturii, fenomenul e de înțeles, fiindcă o operă literară e compusă din suma tuturor posibilelor sale interpretări, independent de intenția autorului, adevărații autori fiind de fapt cei care îi dau sensul final: cititorii. Însă, la Cioran, opera chiar ESTE autorul, fiindcă la el scrisul a constituit o prelungire firească a propriei biografii. Cioran a trăit ceea ce a scris. De aceea, foarte important e să pătrunzi și spiritul în care a fost scrisă opera cioraniană, iar asta pentru a rămâne fidel intenției autorului și a nu îi distorsiona sensul mesajului.

Această convingere, pe care mi-o dezvoltasem pe parcursul Colocviului Anual Internațional „Emil Cioran” de la Sibiu, mi-a fost reconfirmată parțial și ca spectator al transpunerii pe sine a operei și biografiei marelui gânditor. Am avut impresia că Cioran nu a fost înțeles, fiindcă el e departe de a fi o voce exaltată, agresivă, militantă ori disperat-explozivă ci, dimpotrivă, cugetările sale care, e drept, pot suna de multe ori astfel, au fost conturate mai degrabă ca niște constatări intelectuale, „reci”, sobre, caracteristica lor nefiind emotivitatea agitată ci, dimpotrivă, o specie de hiper-luciditate împinsă la extrem. Or, cel puțin în partea de început a spectacolului, poate dintr-o deformare profesională specifică îndeosebi actorilor, Cioran e interpretat aproape la modul violent, mult din mesajul său pierzându-se prin faptul că avem de a face cu un om care își răcnește frământările. Mai apoi, se va recupera din teren prin intervenția personajelor feminine și prin intercalarea de pasaje muzicale. Farmecul întregului spectacol stă tocmai în ineditul provocării: atât subiectul, cât și cadrul în care e transpus acesta, comportă un grad mare de complexitate. Însă, faptul că spațiul de desfășurare, deși vast ca întindere, se limitează în mare parte la un tramvai de mici dimensiuni, degajă o stare de intimitate, de familiaritate, subiectul Cioran fiind asimilat într-un mod mult umanizat de înghesuiala care îi face pe spectatori să devină un singur trup și să vibreze cu toții pe aceeași tonalitate. Atent organizate și distribuite pentru a face din drumul spre Rășinari un parcurs totalizator al operei și,

foarte important, al transformărilor existențiale pe care Cioran le acumulează în timp, citatele, momentele, capitolele puse în scenă ni-l aduc la lumină, sistematic, pe Cioran sub multiplele sale înfățișări. După cum mărturisește unul dintre actori (Viorel Rață), „Ispita” stă tocmai în faptul că la început intervine criza, ruptura, frământarea diabolică ce, o dată urcată în tramvai, e luată în spate și dusă la drum, măcinată, purtată, exorcizată. Nu mai avem de a face cu o călătorie, ci cu un parcurs, curgerea și decurgerea spectacolului fiind un periplu al existenței cioraniene unde repetarea obsesivă a orei și a anului stau tocmai să sublinieze că spațiul se transformă în timp, iar timpul, în reflexie și auto-reflexie, de unde și multitudinea de oglinzi de la scaunele pasagerilor, astfel ca fiecare să poată avea propria imagine a unui Cioran descompus în inconveniente, culmi și schimbări la față.

Acesta ar fi spectacolul restrâns, comprimat în spațiul tramvaiului aflat în mișcare. Însă, componenta exterioară a *Ispitei Cioran* dă dovadă de și mai multă viziune, punând în mișcare un arsenal imens de decoruri și de personaje. Opririle au loc în puncte-cheie, atât ale drumului, cât mai ales ale momentelor existențiale redade de bio-bibliografia itinerantă a lui Cioran. Felurite instalații de băut toaca, decoruri flexibile care, mânuite de corzi, urcă și coboară din copaci, scări, funii, clădiri în flăcări, toate acestea contribuie la imprimarea unei atmosfere fantomatice, vecine cu delirul și cu disperarea. Fie că sunt captivi în tramvai și urmăresc ce se întâmplă afară grație unui echipament de sonorizare wireless, fie că sunt poftiți să coboare și sunt direcționați de acțione în costume de epocă, spectatorii sunt asaltați de multitudinea de senzații și emoții destinate să imprime un mesaj cioranian copleșitor inclusiv la nivelul inconștientului. Deși, la început, toate aceste momente de mare intensitate pot șoca sau impresiona negativ spectatorul, ele capătă sens o dată cu avansarea călătoriei și, mai ales, la oprirea din Rășinari. O viziune tulburătoare și neobișnuită, specifică pentru un regizor de talia domnului Gavril Pinte.

La Rășinari, o dată cu ieșirea din tramvai, scenariul e împărțit în patru momente-cheie, fiecare începând cu o „naștere din cenușă” sau cu o cădere în timp: actorii, ascunși în interiorul unor cuburi (de mărime umană) din hârtie, se revarsă afară, odată cu incendierea și destrămarea pereților cuburilor. Cele patru momente sunt structurate pe tot atâtea mari teme: timpul, boala, sinuciderea, credința. Scenele

se joacă vibrant, intens, dând expresie, într-un mod autentic frământărilor și controverselor ce au scindat eul cioranian. O dată cu această descătușare și epuizare prin ardere a conflictelor existențiale, spectacolul continuă cu drumul de întoarcere, lăsând să se întrevadă un Cioran reconciliat cu sine, resemnat și contemplativ, aproape liric. De altfel, tot drumul, atât la dus, ca și la retur, se desfașoară ca un perpetuu dialog al lui Cioran cu propriul eu, dialog realizat prin schimbul de replici, dar și de locuri, al actorilor din fața și din spatele vagonului de tramvai. O dată cu derularea unui peisaj idilic aflat în continuă alternanță, se schimbă și „cutele de gândire” ale discursului cioranian, contribuind la un parcurs emoționant, transfigurant, revelator. La întoarcere, te simți sufletește schimbat, reconfigurat pe noi coordonate. Totul se închide într-un cub, iar tramvaiul continuă, gol, să înainteze dincolo de pridvorul străjuit de Cruci al Muzeului Civilizației Tradiționale, ca într-o întoarcere în neființa de dinaintea inconvenientului de a te fi născut. Eliberat de sine însuși, marele gânditor își elucidează ispita, părăsindu-ne jovial și împăcat. „Avec l'amitié de toujours, Émile Cioran”...

Vlad Pârau

Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu se desfășoară sub înaltul patronaj al Președintelui României și al Reprezentantului Comisiei Europene pentru Educație, Formare, Cultură și Tineret

PARTENERI INSTITUȚIONALI

APLAUZE 2-3

Leonce și Lena

Compania Maladype a prezentat, în prima zi a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, o abordare inedită a binecunoscutei comedii scrisă de Georg Büchner, *Leonce și Lena*. Acesta ar putea constitui exemplul ideal de reprezentare, în care textul devine un simplu pretext pentru manifestarea unui joc ingenios, în care resorturile ce animă existența noastră își pierd acuratețea și se estompează, iar relațiile dintre personaje se desfășoară într-o altă dimensiune decât cea cu care ne identificăm și în care suntem obișnuiți să coexistăm. Regizorul Zoltán Balázs creează o lume pe care o guvernează după propriile lui reguli, experimentează și ignoră posibilele riscuri pe care orice regizor cu o viziune diferită de cea a predecesorilor săi le poate întâmpina.

Desigur că nu am asistat numai la o construire a unui univers ludic, fie el original și neconvențional, ci și la ceea ce s-ar putea numi o reinventare a unei povești deja clasice. Fiecare scenă este prezentată din mai multe perspective, astfel încât am putut asista la derularea mai multor variante ale fiecăreia, existând și momente în care actorii se foloseau cu precizie de tehnica improvizației. Un alt merit al actorilor este redat și de abilitatea cu care au înlocuit adesea cuvintele cu anumite gesturi reprezentative; este limpede că aceștia au atins un nivel superior al mișcării și expresiei corporale,

aspect care lămurește, într-o oarecare măsură, și uimirea spectatorilor la vederea multor tablouri ce ar părea aproape imposibil de redat din punct de vedere scenic.

Se pare că e adevărat ce se spune legat de teatrul făcut cu mijloace puține; anume că poate fi

remarcabil tocmai datorită existenței anumitor limite ce obligă la căutarea și descoperirea unor soluții care, în alte condiții, poate că nu s-ar fi strecurat în mintea regizorului, conferind întregului spectacol valențe nebanuite și neașteptate. Astfel, s-ar putea explica reușita unei reprezentări în care decorul este pe cât de simplu, pe atât de eficient. Numeroase imitații ale unor tulpini de bambuși dispuse pe verticală în două extremități ale scenei au devenit, pe rând – printre altele – arme, capcane amintind de turnirurile din Evul Mediu și chiar stâlpi de susținere ale unor posibile construcții.

Un aspect deosebit al acestui spectacol este reprezentat și de comunicarea permanentă care a existat între actori, regizor și public. Spectatorii au fost adesea invitați să intervină pe tot parcursul reprezentației, încurajați să aleagă chiar și numărul de variante ale fiecărei scene ce aveau să le fie înfățișate. Poate că ar fi mult prea săracă descrierea acestui spectacol ca fiind pur și simplu unul „de teatru” și chiar nedreaptă încadrarea lui într-o anumită categorie. *Leonce și Lena* este o sinteză între elemente teatrale, pantomimă și chiar, pe alocuri, musical.

Lucia Bucurenciu

Șapte personaje în căutarea unui... continent

Plictiseală versus efuziune. Dansuri șamanice versus acrobații. Elemente dispartate, care la prima vedere nu au nicio legătură, dar care își găsesc liantul în reprezentația trupei maghiare *Maladype Színház*, de la Teatrul Gong.

Spectacolul are la bază piesa de teatru a dramaturgului german Georg Büchner *Leonce și Lena*, a cărei acțiune și replici regizorul Balázs Zoltán le-a păstrat cu fidelitate. Precizia cu care cei șapte actori, patru bărbați și trei femei, se mișcă prin scenă, ocupând tot spațiul de joc, este mascată de intervențiile regizorului, care delimitează scenele și propune actorilor teme de improvizație extrase din textul piesei, conferind impresia că spontaneitatea este cuvântul care îi caracterizează. Personajele nu sunt distincte, ci fiecare bărbat este pe rând regele Peter, Leonce sau Valerio, așa cum fiecare femeie este atât guvernanta, cât și Lena. La această alternanță contribuie și îmbrăcămintea celor șapte, formată dintr-un tricou și o pereche de pantaloni negri, fără nicio formă care să diferențieze cele două sexe. Un costum identic poartă și un al optulea actor-orchestră, cântând la congas, tobe indiene și un instrument asemănător unei roți de bicicletă cu spițele înjumătățite și îndoite perpendicular pe o parte a roții, ca spatele unui arici și al cărui sunet, produs de alunecarea unui arcuș pe respectivele spițe, are o stridență de chitară chinezească. Sunetele produse de acest instrumentist sunt cele care pornesc și opresc jocul, dar îi și acompaniază pe ceilalți actori care, pe tot parcursul celor două ore

ale reprezentației, fredonează melodii cunoscute. Platforma albă, locul amenajat pentru jocul actorilor, plasează publicul în două părți, delimitarea pe celelalte două laturi fiind făcută de fixarea câtorva bețe lungi de bambus pe două rânduri, între care stau ceilalți actori atunci când nu iau parte la acțiunea din scenă. Bambusul are și rolul de recuzită, fiind folosit frecvent în interpretare, pentru a simula povârnișul unui culmi pe care Lena și guvernanta o străbat în *misiunea imposibilă* de a ajunge în Italia, marginile unei canoaș și vâslele de care Leonce și Valerio se servesc pentru a prinde sirenele care îi deranjaseră în jacuzzi-ul, ale cărui limite tot bețele de bambus le asigurau și, nu în ultimul rând, pentru a îmbogăți scena de sorginte japoneză cu o katană de samurai.

Neplasarea personajelor într-o anumită perioadă istorică dovedește caracterul repetitiv al acțiunii și al temei piesei, după cum și finalul reprezentației o dovedește: *Leonce și Lena* fiind aleși din public pentru a improviza ultima scenă. Dragostea va fi mereu un subiect de actualitate, iar căsătoriile aranjate de părinți vor fi mereu blamate de copii, așa cum plictiseala și lenea sunt apanaje ale omului din orice epocă și din orice cultură. Melanjul elementelor africane – congasul – cu cele nipone – samuraiul – cu tradiția americană veche – canoaș amerindiană – și nouă – filmele de la Hollywood – împreună cu întrepătrunderea limbilor maghiară, română și engleză, reprezintă nota de autenticitate și prospețime a spectacolului.

Ștefania Dogariu

BECK'S, BEREA CARE A SPUS
NU IMPOSIBILULUI SUSȚINE FESTIVALUL CARE
A SPUS NU CONVENȚIONALULUI

Alege să consumi Beck's cu moderație

Expir – Shakespeare intercultural

Din tumultul în care s-a afundat Sibiul încă din prima zi de Festival, am ajuns în mijlocul naturii, printre pomi, flori și păsări, în inima cetății Cisnădioara. Am rămas plăcut surprinsă de vocea cristalină și instrumentul tradițional african al interpretei care a spart calmul dintre zidurile din piatră ale bisericii. Le Naïf Théâtre a prezentat, în premieră la Sibiu, în Cetatea Cisnădioara, spectacolul de teatru *Visul unei nopți de vară*. Richard Demarcy a avut o viziune regizorală aparte, cu un decor inspirat din folclorul african. Propunerea regizorului, vizavi de Shakespeare, este foarte interesantă, pentru că actorii sunt de origine franceză, africană și niponă, fiecare având trăsături specifice ale feței, accentuate de grimă albă, asemeni mimilor francezi din mixajul cultural. Întreg spectacolul are la bază raționamentul, aparent just, care duce la concluzii contradictorii. Reprezentația nu s-a limitat la contrastul personajelor, ci întreg decorul, instrumentele, muzica au fost un amalgam de elemente din cele trei culturi enumerate. Perechile de îndrăgostiți sunt în alb și negru, simbolizând opoziția puternică dintre cele două culori contrastante, făcând o trimitere către conceptul Yin și Yang, care exprimă forțele primordiale și complementare ce compun universul și toate componentele acestuia. Cei șase meseriași apar pe biciclete, sau cu un obiect tradițional, costumați în salopete de zidari și având câte un

element de costum: un frac, un joben, o pălărie, piei de oaie; Titania poartă un costum roșu aprins și apare învăluită de un baldachin alb cu pietre nestemate; Oberon este viu colorat; Helena are costum în spirit african, iar Helena european – cele două actrițe interpretează și rolurile de zâne ale Titaniei. Celebra luptă din pădure, dintre cele două cupluri, a fost o bătaie cu perne. *Visul unei nopți de vară* este o comedie menită să relaxeze, să bine-dispună publicul, nu ridică probleme filozofice, nu trebuie să meditam asupra vreunui subiect, el se conturează doar în jurul comicului de limbaj și situație. Relațiile dintre personaje sunt firești, iar din punct de vedere actoricesc, creatorii au reușit să zugrăvească, personaje clare, cu personalități diferite. Dacă la început aveam senzația că elementele africane nu se prea îmbină cu cele europene, pe parcursul reprezentației, am descoperit că, pe cât sunt de antitetice, pe atât sunt mai interesante: trecerea de la folclorul african la muzica clasică, de la pernele europene la dormeaza autohtonă africană, rochiile de mireasă, a Helenei și a Hermiei, nunta tradițională cu instrumente din cele două culturi. Prin acest spectacol s-a demonstrat, încă odată, că Shakespeare este universal și că textul lui este de o mare actualitate, că se poate juca oriunde și în orice spirit cultural.

Carmen Stroia

IDIOTUL în chip personal

„Stiu că nu se face să vorbești despre experiențele personale în fața tuturor. Și totuși, o fac fără să-mi fie deloc rușine.”

Fără îndoială, cel mai așteptat spectacol al primei zile a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, al lui Eimuntas Nekrosius, deși anunțat ca derulându-se pe parcursul a cinci ore, a fost aplaudat minute în șir. Un efort extraordinar, susținut de către actorii de la Meno Fortas Nekrosius Theatre Company, despre care s-ar putea vorbi în foarte multe feluri, dar, poate, cel mai firesc ar fi să fie apreciați într-un sens cât mai personal cu puțință. Iar asta pentru că reușește să fie, atât datorită dimensiunilor, cât și datorită conținutului, mai mult decât un spectacol, o experiență teatrală. Împărțit în patru părți, spectacolul trece foarte firesc, prin intermediul a două uși foarte ingenios plasate și acționate, de la un plan la celălalt, dintr-un spațiu în altul, făcând romanul dostoevskian foarte coerent. Fiecare parte se consumă în conformitate cu celelalte, legându-se însă foarte bine unele de altele. Există, așadar, o claritate și o continuitate a episoadelor, a tuturor acțiunilor. Marele câștig al lui Dostoievski, pe lângă abilitatea de a controla și de a acționa planuri multiple și foarte complexe, e că poate empatiza cu toate personajele sale. Asta se întâmplă și aici; cu o precizie ce seamănă unui chirurg, toate își găesc locul, comunicând excelent. În ceea ce-l privește pe Mișkin, deși condamnat, în mod inconștient, toate persoanele se coagulează împrejurul lui, parcă controlate de slăbiciunea acestuia, slujindu-l. Ieșirile din ritm, foarte puține, au rolul de a păstra atenția publicului. Fermecător prin ingeniozitatea cu care folosește, pe rând, toate obiectele aflate pe scenă, prin atenția pentru spațiu și pentru valorificarea în parte a actorilor, Eimuntas Nekrosius nu oferă un maraton teatral, ci transformă scena – mereu animată, ori prin intermediul decorului, ori al actorilor – într-un spațiu al seducției totale. Deși organizată foarte curat, scena se golește treptat, împreună cu povestea, înnăbușind, astfel, energiile acumulate. Totuși, spectacolul nu scade în intensitate, parcă, nicio clipă. Muzica liniștitoare, repetitivă – una din caracteristicile lui Nekrosius – prezentă mai mereu, întregește, susține întregul peisaj. Cu o precizie fabuloasă, aproape fiecare cuvânt își găsește corespondent în dans, în mișcare, în muzică, fără a permite nimic gratuit. Tocmai datorită celor cinci ore alocate reprezentației, se acordă o mare atenție asupra fiecărui moment în parte, actorii bucurându-se și ei de același tratament. Provocator, dar foarte exact, regizorul dispune de o prospețime incredibilă, transmisă continuu prin toate mijloacele de care dispune.

Cristian Opris

Un Don Juan în căutarea timpului pierdut

Don Juan vine din război, un spectacol regizat de Anca Bradu, s-a jucat în prima seară a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, la Hala Simerom. Un spectacol de care mulți au auzit și acum au avut ocazia de a-l vedea pentru prima dată; alții au avut acum prilejul de a-l revedea. Ce nu știau cei care au fost pentru prima dată la acest spectacol, a fost faptul că sala este plină de mese rotunde și scaune care permit spectatorului să se învârtă în funcție de locul unde cade lumina și se desfășoară acțiunea, astfel că poziția locurilor nu este foarte importantă. Atât scenografia, cât și costumele au impresionat; totuși, consider că spațiul scenic putea fi folosit mult mai bine, iar vocile actorilor nu au fost destul de bine înțelese în anumite momente, probabil din cauza spațiului foarte mare. Este interesant faptul că s-a jucat pe mai multe planuri, iar ochii și poziția spectatorului au fost provocate: astfel, interesul pentru vizionarea spectacolului a fost mai crescut. Spectacolul este unul grandios, și când spun asta mă refer la decor, costume, spațiu și actori. Adrian Maticiu reușește, în cele mai multe momente, să fie un adevărat Don Juan, asta probabil și datorită aspectului său fizic impunător și elegant. Pentru mine, unele scene au fost forțate și lungite, cum ar fi scena de la operă unde sunt doar doi actori care „cântă” pe scenă și publicul care stă și observă. Totuși, acest moment are farmecul său aparte și

corespunde ca și moment perioadei în care se petrece acțiunea. Imaginea de Don Juan, cunoscută de către toată lumea, coincide cu rolul interpretat de actorul Adrian Maticiu, șarmul și atitudinea personajului fiind specifice acestui prototip. Și, când spun prototip, mă refer la numele de Don Juan, care este atât de des folosit în zilele noastre și a devenit chiar un model în rândurile bărbaților și o dorință arzătoare sau un motiv de teamă în rândul femeilor. Prezențele feminine din spectacol sunt bine conturate și evoluează foarte natural pe toată durata spectacolului. Consider că spectacolul *Don Juan vine din război* este un spectacol bun, cu potențial, care reușește să contureze foarte bine binecunoscutul personaj al pieselor de teatru ale lui Molière ori Tirso de Molina și să îi redea și o față mai „umană” acestui seducător, gata oricând de a sfâșia inima oricărei femei. În acest spectacol, se pune accentul pe sufletul unui Don Juan, care caută cu disperare o „ea” demult dispărută. O primă zi a festivalului s-a încheiat, oamenii au început să pătrundă tot mai puternic în atmosfera festivalului, devin tot mai interesați de următoarele evenimente și se pregătesc cu sufletul la gură pentru noile spectacole, surprize, concerte, din cadrul celei de-a XVIII-a ediții a Festivalului Internațional de la Sibiu!

Cristina Reștea

© Mihaela Marin

Caribbean dances and music (muzică și dansuri din Caraibe)

Ritm și culoare în viața sibienilor

© Sebastian Marcovici

Asociația Etnik 97 a fost formată, de la început (anul 2001), de un grup de prieteni ce susțineau mai mult spectacole de carnaval, apoi, cu timpul, s-a transformat în trupa de azi, care înveselește și dă ritm atmosferei cu cântecele și dansurile sale. Acest grup de prieteni urmărirea nu numai să sărbătorească abolirea sclaviei, ci dorea totodată, să aducă și culoare în viața oamenilor ce îl privesc. Spectacolul *Caribbean Dances and Music* al asociației Etnik 97 este unul itinerant, care, pe parcursul reprezentației, introduce publicul în atmosfera specifică regiunii Caraibelor. Prima parte este una de dans: fetele dansează în fața orchestrei

ce cântă muzică live, iar bărbații interpretează melodii cu specific caribbean și muzică latină. Ascultând muzica și privind dansul lor fascinant, spectatorii își pot închipui că Pietonala Nicolae Bălcescu devine o parte de insulă ce se scaldă în razele soarelui. Dansul cu mișcări alerte, inspirate din tradițiile din Insulele Caraibe, se desfășoară, pe tot parcursul spectacolului, însoțit de muzica interpretată, live, de instrumentele de vânt tradiționale și de instrumente de percuție, toate acestea hrănindu-se din buna dispoziție a interpreților. Costumele interpreților fac trimitere exact la

ceea ce ei vor să reprezinte – Caraibe. Pălării pe care sunt prinse fructe exotice și pene, îmbrăcăminte făcută franjuri și foarte viu colorată, fața desenată, toate acestea stau la baza spectacolului Asociației Etnik 97. În fața fetelor care dansează, cu mișcări inspirate din tradiția carabiienilor, apare o „muză”, care, de altfel, are și ea rolul de a colora spectacolul cu vestimentația și mișcărilor ei ritmice. Rochia „muzei” este albă, cu crinolină, de ea este prinsă o floarea-soarelui, iar pe cap are o pălărie imensă, pe care sunt așezate fructe exotice. Între fete este așezat, strategic, un dansator ce ajută la ținerea ritmului și care, deși în minoritate numerică, ajută la păstrarea contrastului. Orchestra este așezată pe mai multe rânduri, în fiecare dominând un instrument: pe primul rând tobele care dau ritmul alert, pe la doilea instrumentele de vânt tradiționale care au scopul de a face acea atmosferă specifică din Insulele Caraibe ș.a.m.d. Formația își menține aceeași poziție pe tot parcursul spectacolului, fetele înaintând în ritm de dans pe Bulevardul Nicolae Bălcescu; bărbații din compoziția orchestrei le urmează, iar spectatorii avansează, odată cu ei, spre acea lume pe care Asociația Etnik 97 o reprezintă. Toate elementele ce stau la baza acestui spectacol itinerant fac ca reprezentația să fie una emoționantă, ce ne ajută să uităm de rutină și monotonie, invitându-ne direct spre o locație exotică.

Cristiana Lazăr

APLAUZE
6-7

lenovo

Succesul businessului tau incepe cu
ThinkPad Edge e220s

Performanta de elita pentru profesioniști de elita

Descopera un laptop premium, ultraportabil, de 12.5 inch, perfect pentru indeplinirea obiectivelor tale de business si personale.

Performanta unica
Viteza de bootare cu 57% mai rapida.
5 secunde shutdown.

ThinkPad Edge

» de pe teren

Caraibe, pământ românesc

Salutare, prieteni! Este deja a treia zi de festival, iar centrul Sibiului, văzut din Turnul Bisericii Evanghelice, arată ca un mușuroi de furnici cu aparate foto la gît și programul FITS la subraț. Exact așa cum ne-am deghizat și noi încă din prima zi de festival, pe la amiază, cînd am plecat în recunoaștere. Mai întîi am făcut un popas de juma de oră pe strada Nicolae Bălcescu, unde dădeau din fund ca braziliencele niște fete din Caraibe.

● Pentru mai multă siguranță am consultat programul – *Muzică și dansuri din Caraibe cu Etnik97*. Practic, discutăm despre un soi de ansamblu folcloric din Caraibe, care s-ar putea diferenția de unul din România prin simplul fapt că dansatoarele lor, negrese, au fote mini. Spectatorii, vizibil impresionați de mișcările rapide ale dansatoarelor, se înghesuiau ca la urs în jurul lor. Astfel, prinși în mulțime, ne-am trezit la cîțiva centrimetri de fundul unei negrese care ne-a invitat la dans. Am refuzat politicos și am cedat locul altor dansatori amatori care, evident, bucuși că sînt în centrul atenției, au insistat să le arate caraibiencelor cum e cu mișcarea aia, românească, din buric și umeri. Probabil că tipesele nu au fost prea încîntate pentru că, la un moment dat, au început să le lovească pe partenerii de dans cu pelvisul, împingîndu-i astfel în mulțime.

● Am întins-o rapid, de frică că vreun spectator cu ghiul o să înceapă să le bage negreselor hîrtii de zece lei la sutienul cu motive tradiționale caraibiene. Ne-am refugiat în Piața Mare, unde nici nu am campat bine că am și fost inoportunați de niște oameni mari, îmbrăcați în haine de spiriduși microbiști. Alergau ca nebunii, cu niște steaguri în brațe. Complet bulversați am verificat programul: *Sbandieratori di Arezzo*. Stegarii s-au aliniat frumos, mulțimea i-a aplaudat încurajator, iar spectacolul a început. Unul dintre ei purta un costum în culorile Stelei și stătea cuminte lîngă un altul, care părea să fie stegarul lui Dinamo. Pe cel îmbrăcat în culorile Rapidului l-am zărit pe la jumătatea spectacolului. În fine, băieții au aruncat cu steagurile, le-au învîrtit și au făcut giumbușlucuri vreo patruzeci de minute, suficient cît să prindem și noi,ăștia din public, mișcările care ne-ar putea face vedete măcar în galeria unei echipe din divizia B. Obosiți de atîta schimb de experiență culturală, ne-am retras într-o

cramă, din care am mai ieșit noaptea, tîrziu, la fix cît să prindem ultima melodie din concertul Holograf și începutul spectacolului TRANSITION al trupei de teatru Pan.Optikum, din care colegul nostru, Raul, a înțeles mai multe decît noi. Raul, ai legătura!

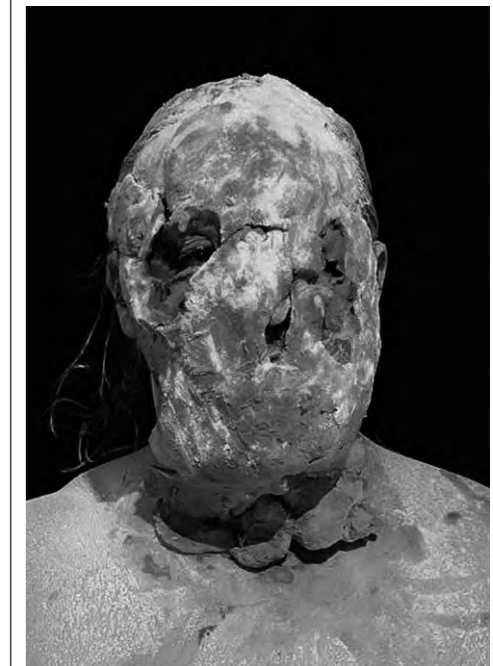
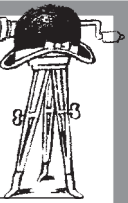
● Mulțumesc, Simona! Pentru că terasele erau pline și nu era nici un meci la televizor, am zis să mergem la un spectacol de noapte în Piața Mare. TRANSITION nu-i un spectacol ușor de descris, mai ales că era în germană. O să încerc totuși, dar dacă vă pierd pe parcurs să știți că nu-i vina mea. În principiu era cam așa: un neamț cu părul lung și alb, care seamănă cu Rayden din *Mortal Kombat*, țipa niște chestii pe care, dacă nu le-ar fi tradus cineva, aș fi zis că-s lozinci naziste. În timpul ăsta, pe stîlpi stăteau agățaiți niște oameni cu machiaj pe față, care făceau o mișcare pe tema „fe-rește-te de ursul care urcă după tine”.

● După aia, niște oameni, printre care și un bărbat cu sutien, s-au adunat pe o schelă metalică și au făcut un dans ca din *Thriller*, în timp ce în spate a luat foc un ochi imens. Mai sînteți cu mine? OK, din momentul ăsta lucrurile au devenit ciudate. O tipă, pe care din dialog o suspectam că e lesbiană pentru soră-sa, stătea pe o platformă care s-a desprins de scenă și s-a dus înspre Rayden, în timp ce în spatele pieții au apărut niște catapulte și inele de foc. În paralel, bărbatul cu sutien s-a bagat cu jumătatea de sus într-o geantă de voiaj și a început să se-ndoape cu bezele. Un alt tip s-a suit pe un catarg, a umflat baloane și a scris răvașe de dragoste, iar pe o platformă două personaje se spălau cu bere, moment în care mi s-a făcut sete și am întins-o spre terasa din curtea teatrului, că doar aveam și-o cronică de noapte de scris.

Alien vs. Predactor

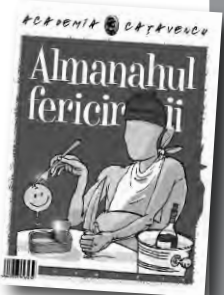
» concurs

recunoașteți
personajul

Despre pîine și cercul foamei

Bine v-am regăsit, dragi consumatori înrăiți de teatru pe pîine. Aveți grijă să nu vă îngrășați, căci, pe praful ăsta asta, nu vreți să vă puneți toți pensionarii în cap. Luați aminte la ce a pățit acest om din fotografie, care, din cauza asemănării imense a capului său cu o halcă de carne, a fost tîrît de miile de pensionari infometaji prin noroi și batjocorit fără vină. Orbiți de foame, bătrînii nu au sesizat că omul din fotografie nu o duce nici el prea strălucit, fiind un bugetar obișnuit, de profesie actor, care muncește ca asistent universitar la Universitatea Lucian Blaga din Sibiu și e doctorand la UNATC. Din fericire, victima, în vîrstă de 35 de ani, a supraviețuit miraculos. Întrucît experiența sa a fost una traumatizantă, omul umblă adeseori cu tramvaiul, deghizat în mire. Știți răspunsul corect? Perfect. Încercuiți-l. Puteți cîștiga un exemplar din almanahul Academiei Catavencu dedicat fericirii ca nostalgie. Scrie mai jos unde ne găsiți. Hai, puneți mina pe pix, voi să fiți sănătoși!

Variante de răspuns:

- Lady Gaga
- Florin Coșuleț
- Bogdan Cotleț
- Mihai Bobonete

Unde ne găsiți?

La standul de carte din holul Teatrului Național Radu Stanca, în fiecare zi, între orele 18:30-19:00.
Atenție la neatentie:
primul sosit e primul servit!

APLAUZE
8-9

ADRIAN VĂNCICĂ

Cum jurnalismul (așa cum îl știm pînă acum) e un meșteșug pe cale de dispariție, ne-am propus să angajăm un actor în redacție, de la care să furăm și noi o altă meserie cu care să murim de foame. La interviul de angajare l-am chemat pe Adrian Văncică, un actor de la Teatrul Nottara din București (un tip de-a dreptul satisfăcut de locul lui de muncă). Motivul pentru care l-am ales pe el și tipul acesta de interviu îl veți afla mîine, de la ora 17.00, la Teatrul Gong, vizionînd piesa *Metoda* (ora 17:00, Teatrul Gong). Apoi puteți vedea filmul: *El método / The Method* (Marcelo Piñeyro, 2005), al cărui scenariu e bazat pe aceeași piesă a lui Jordi Galceran. Finalmente, vă veți declara perfect mulțumit(ă) că aveți o slujbă, dac-o aveți.

Reporter: Ți-am văzut CV-ul. Spune-mi mai multe despre tine. Pe google nu am găsit mare lucru.
Adrian Văncică: Sînt născut la două săptămîni după cutremurul din '77, iar cei șapte ani de acasă mi i-am făcut la țară, pe lângă Tirgoviște. Fac parte din generația clasică, cu cheia de gît. De la șapte ani am devenit băiat de asfalt, cînd m-am mutat la Tirgoviște, la ai mei, ca să merg la școală. Facultatea am făcut-o în București. Am fost și în Teatrul „Podul”. Cătălin Naum mi-a fost profesor. Am terminat la clasa Cătălin Naum, Mircea Albulescu, Dinu Manolache, Alex Jitea. Alex era preparator atunci, acum joc cu el în *Metoda*.

Rep.: Ce știi despre firma noastră?

A.V.: Despre *Academia Cațavencu* știu multe pentru că citeam de pe vremea cînd era Florin Călinescu acolo, după aia și cînd scria Dinescu mai citeam. Ați scos la un moment dat un pachet de cărți de joc cu tot felul de figuri politice. Îl am acasă, îngălbenit de timp. Am și un almanah.

Rep.: Care sînt atuurile tale? Dar slăbiciunile?

A.V.: Cred că important este să ai atuuri ca om. Așa, ca actor, nu poți să vorbești decît de atuuri de genul „cînt

mai bine decît alții”. Dar atuurile, dacă e să vorbim din punctul ăsta de vedere al meseriei propriu zise, nu știu ce să zic. Nu mă apuc acum să îți spun „Mă, eu știu să jonglez și jonglez foarte bine cu trei și cu patru bile”. Slăbiciuni? Acum serios vorbind, mă enervez repede. Mă enervează proștii cu care sînt obligat să mă întîlnesc.

Rep.: Ești dispus să călătorești în interes de serviciu pe banii noștri?

A.V.: Bineînțeles. Unde mă trimiteți? Sînt dispus să plec o lună de zile fără nici o problemă. Am fost plecat un an de zile în Coreea de Sud, după ce am terminat facultatea. Aveam un spectacol foarte mișto la Bulandra, *Îmblinzirea scorpiei*. Îl făcuse Mănușiuțu, cu multe nume mari. Aveam în perioada aia și o emisiune la Pro TV, din care făceam niște bani. Dintr-o dată m-am răzvrătit eu, brusc, că din ce îmi plăcea să fac nu cîștigam bani, iar din ce nu îmi plăcea cîștigam. Am dat o probă și am plecat în Coreea de Sud, unde am lucrat un an de zile într-un parc de distracții, unde am făcut multe, jonglerie, clovnerie... Aș vrea să mă trimiteti în America. Pare banal, dar nu am fost niciodată.

„Nu fac scandal, nu fac gălăgie, îmi văd de treaba mea”

Rep.: Unde te vezi peste zece ani?

A.V.: Nu mă văd în nici un fel, nu am planuri pînă peste zece ani. Momentan, pentru mine viața se împarte în ani: ce proiecte avem anul ăsta? Peste zece ani nu mă interesează.

Rep.: Ce pretenții salariale ai?

A.V.: În primul rînd, n-am înțeles de ce vreți voi un actor. Nu vă iau nici un ban dacă zici că trebuie să vin doar luna și joia. Să dați voi o cafea bună. Și să-mi spuneți care sînt sursele voastre, ca să mi se lege și mie în cap niște lucruri.

Rep.: Cum te caracterizează șeful tău, colegii, prietenii? Dar barmanii?

A.V.: Șeful, Mircea Diaconu, directorul de la Nottara, nu știu cum mă caracterizează, dar cert e că nu avem o relație șef – angajat, ceea ce e un lucru foarte bun pentru mine, că evit întotdeauna să am o gheată pe gît. Colegii mei? E complicat de vorbit aici. Avem o relație întotdeauna liberă, deschisă, în capul nostru avem și niște ierarhii. Prietenii? Cel mai ar fi să îi întrebăm pe ei. Barmanii și lăutarii mă văd bine, cred. Nu fac scandal, nu fac gălăgie, îmi văd de treaba mea. Recunosc un barman bun după cum face un cocktail.

Rep.: Ai probleme de sănătate? Fumezi?

A.V.: Băi, nu de care să știu eu. De fumat m-am reapat acum două luni, după ce m-am lăsat în urmă cu un an și două luni.

Rep.: Cît de mult bei?

A.V.: Cît de mult beau? Bă, ați înnebunit? Ce dracu aveți cu băutura asta? Nu beau așa mult pentru că merg cu mașina mult.

Rep.: Ce poți aduce nou pentru noi?

A.V.: În redacție, acolo? Cred că aveți de toate.

Rep.: Cît timp crezi că vei sta la noi?

A.V.: În primul rînd, dacă vin acolo trebuie să am grijă să nu fiu considerat o concurență. Dacă se pun toți pe mine, e crimă. Într-o juma de oră plec și plîngînd, și bătut. E ca atunci cînd într-un teatru vine un regizor care nu știe să se facă simpatic trupei. Umblă vorba, nu știu de ce, că actorii sînt cîinoși și dacă simt în regizor slăbiciuni sînt ca lupii care au simțit un pic de singe. Și regizorii la fel, îi învață de la școală „Bă, omorîți-i!”. E o metaforă care te umple de sensuri, că ei trebuie să omoare actorii pentru ca în momentul în care reînvie, să fie adevărați.

Rep.: Ai avut probleme la locurile de muncă anterioare?

A.V.: Nu am avut locuri de anterioare. Lucrez aici de vreo patru ani și înainte am fost freelancer.

„Mulți spuneau că vor să stea de vorbă cu inginerul Văncică”

Rep.: Ai prezentat la un moment dat o emisiune tv de construcții și amenajări interioare. Tu înțelegeai ceva din făceai acolo?

A.V.: Am făcut-o cinci ani, iar după patru ani am început să o înțeleg. Spunînd des aceleași lucruri, la un moment dat am început să mă și pricep.

Rep.: Apoi ai început să dai sfaturi?

A.V.: Mai ales aici, în teatru, pentru că sînt mulți care se pricep, au scule, știu să facă lucruri, să lucreze cu lemnul, cu gleturile. Oamenii știu. Nu mai vorbim de multele telefoane pe care le primeam la agenție, cînd mulți spuneau că vor să stea de vorbă cu inginerul Văncică. Cre-

de-mă, nu sînt un meseriaș așa bun, dar mă pricep să dau sfaturi.

Rep.: Care a fost cel mai mare eșec al tău?

A.V.: Evident că nu toate au ieșit foarte bine, nu toate mi-au plăcut, dar așa, un eșec care să mă omoare nu cred că am avut. Cînd ești la început, un eșec te demoralizează, dar cu cît înaintezi în vîrstă și în profesie, îți zici „Dă-l încolo, o să vină alte succese!”. De cele mai multe ori dintr-un eșec înveți mai multe decît dintr-un succes.

Rep.: Care sînt calitățile pe care le apreciezi cel mai mult la șeful tău și defectele șefului pe care nu le suporti? Ale colegilor de muncă?

A.V.: La Diaconu apreciez faptul că este un tip aplicat și practic, nu se pierde în teorii. Cunoscîndu-l cît e de gospodar și de atent și de nerisipitor, nu m-a mirat cînd am văzut la televizor chestia asta, că s-a băgat în politică și vor ăștia să îl pună ministrul culturii în posibilitatea unui eventual guvern. Aș merge mai departe și aș spune că ar trebui să fie ministrul transporturilor, ceva mai greu. Defectele șefului? Dar de ce mă pui să dau așa în Diaconu? Poate are, dar nu și le-a aruncat în fața mea. Defectele colegilor de muncă? Cei mai mulți sînt foarte talentați.

Rep.: Care dintre posturile ocupate pînă în prezent ți-au adus cea mai mare satisfacție?

A.V.: ăsta de aici, de la Nottara. În film, cel mai mare rol pe care l-am făcut a fost în *Boogie*. Bineînțeles că și ăsta mi-a adus satisfacții, pe lângă festivalurile la care am umblat, faptul că lumea mi-a zis că e bine ce am făcut.

Rep.: Ce alte reușite ale tale, în alte domenii, poți menționa?

A.V.: Mă bucur foarte mult că m-am apucat de stand-up de un an și ceva. Mă bucur că, deși nu sînt așa de tinerel, am avut suficientă demență încît să mă apuc de asta. Și mulți mi-au spus că o fac bine.

Simona Rădoi

Acum înțeleg de ce se plîng românii că mîncarea e prea scumpă. N-au tacături potrivite. Să luăm, de pildă, lingura cu gaură. E clar că, folosind-o, o oală de ciorbă te ține două săptămîni. În plus, după folosire poți s-o agăți într-un cui discret, în bucătărie, în loc să-ți cumperi un scurgător nou.

Auzi, Emilio, știi ce mă gîndeam? De ce nu dansăm noi spectacolul ăsta, *Cui îi e frică de Virginia Woolf*, în următorul sezon de *Dansez pentru tine*? Ne regizează Beatrice, ne coregrafiază Patrichi, iar pe Micuțul Will îl facem sufleur, că e singurul care încape printre cărți, în raftul de bibliotecă din decor.

Emilia Popescu și Ștefan Bănică, doi actori dramatici deveniți celebri, la Pro TV, grație mai multor comedii involuntare.

Recapitulare de plan. Deci fix după ce se termină aplauzele, răpim teatrul. Montăm pe spectatori sondele de explorare nazală cu nanotransformări și lansăm supozitoarele cu laser. Cumpărăm cele două kile de pălincă pe care i le-am promis lui Beraksk K'narua și ne facem nevăzuți cu viteza luminii!

Cuplu de extraterestri supertehnologizat, aflat în vizită în România să verifice dacă există viață culturală pe Pămînt sau numai spectatori care nu-și permit încă abonament extra-basic la cablu.

Scenă dintr-o piesă de teatru revoluționară, în care personajele mîncă încercînd să nu-i facă pe spectatorii români să se simtă prost. Deci se asigură mai înțîi că bucătarul a gătit pentru toată sala.

cuvîntul care ...

...zburdă printre nuanțe

● "Liber la dezmăț teatral", scrie *Tribuna* după prima zi de FITS. "Românii cîntă, americanii dansează, iar europenii și asiaticii joacă teatru". Practic, ăsta nu e chiar dezmăț, e festival. Conform dicționarilor de specialitate, dezmăț e atunci cînd românii cîntă la beție, americanii dansează pe mese, actorii europeni joacă teatru în fundul gol, iar asiaticii (care se fac din două beri) se pozează ținîndu-se de gît cu felinarele din Piața Mică.

N-AM NIMIC CU PITICĂ,
DA' PUTEAM SĂ TE ASCUNZI
ÎN NOPTIERĂ NU ÎN DIȚĂI DUMAPUL

● Mă bucur să aflu că, în paralel cu FITS, cail zburdă nestingheriți. "Timp de trei zile, la Baza Hipică din Sibiu se desfășoară Concursul Național de Sărituri

peste Obstacole «Marele Premiu al Municipiului Sibiu». Concursul a început astăzi, cu o probă pentru copii, amatori și debutanți." (*Turnul Sfatului*, 27 mai). E din ce în ce mai clară drama noastră geografică: există mai multe Români în România. În paralel cu sibienii, niște neanderthalieni din localitatea tulceană C.A. Rosetti voiau să trieze puțin cail sălbatici din Letea, făcîndu-i conserve. Dacă-ș fi în locul cailor, aș deveni realmente sălbatic. Singura întrebare e cum l-aș putea ademeni pe primarul din C.A. Rosetti în mijlocul turmei și - chestie de care depinde succesul operațiunii - unde dracu' găsesc ulterior o conservă suficient de mare.

● "Stați liniștiți! Prefectul a analizat, din birou, sistemul sanitar", notează, în altă ordine de idei, aceeași publicație. Aflăm și noi că prefectul Horațiu Răuciu l-a invitat în biroul său pe directorul spitalului județean Sibiu, dr. Adrian Șanta, pentru a discuta despre un fenomen semnalat de presa locală: pacienții sînt legați noaptea de paturi în lipsa personalului calificat care să-i supravegheze. Habar n-am dacă doctorul Șanta e un manager bun sau rău. Dar dacă chiar vrea să se lămurească de ce există în sistem mai multe funii decît asistente medicale, prefectul Răuciu ar trebui să-i invite la el în birou pe ministrul Sănătății și pe premierul Emil Boc. Care - ghici ce? - n-o să vină. Rezultă că trebuie să meargă pacienții cu funiile după ei, la Palatul Victoria.

Lecturul Breslelor

» strada principală

Hamlet, ceva frumos

O spunem și cu alte ocazii, dar ne face plăcere să ne repetăm: cînd ascuțiți ce spun oamenii de pe stradă înseamnă că fie ești extrem de curios, fie ești un om politic din Germania. Din păcate, noi facem parte din prima categorie. Ar fi fost o chestie să fim ceva, orice, la Berlin, Munchen sau Hamburg, ca să dăm doar cîteva exemple de vise românești.

Lin (22 ani, studentă, Singapore, în foto): „Cred că festivalul acesta este o tradiție aici, nu-i așa? Nu sîntem voluntari, sîntem turiști. Noi sîntem cazați în Brașov și ne aflăm în Sibiu doar pentru o zi, așa că nu vom merge la teatru.”

Simona (22 ani, vînzătoare, Orăștie): „Normal, pe durata festivalului vînd mai multă înghețată decît de obicei. Din păcate, asta înseamnă că nu am cum să ajung la vreun spectacol pentru că muncesc toată ziua. Mă mulțumesc să văd ce trece pe aici, pe Bălcescu. În rest, sper că week-end-ul viitor pot să merg măcar cînd se termină.”

Cristian (26 ani, licean, Cisnădie): „În club Kapital se ține un teatru pe 2 iunie și o să fie cel mai

tare show. O să fie Hamlet, ceva frumos.”
Bogdan (26 ani, proiect manager, București): „E primul an cînd vin la festival. Azi e prima zi și, pentru moment, am văzut doar spectacolul cu stegarii.”
D-na Davidoiu (52 ani, contabilă, Sibiu): „Așea - ră am văzut Holograf. Acum mergem la concertul lui Shaun Davey și diseară ne-am propus să mai vedem ceva. Stăm cam prost cu timpul, din păcate.”

Berică Venturiano

opera de trei pahare*

S-o facem lată ca la majorat

Cînd mi s-a povestit în redacție ce mișto e la FITS, am avut impresia că în fiecare seară o să mă îmbăt cu Marcel Iureș, o să cînt romanțe cu Purcărete și o să mă pup apoi cu Afrim. Tocmai de-asta am fost dezamăgit cînd, ajuns în curte, mi-am dat seama că mai am puțin de așteptat pînă-mi voi îndeplini visul de bețiv cultural.

La miezul nopții, totuși, vine momentul să mă scutur de pesimism: avem foc de artificii. Vestea bună e că arată superb și sună exact ca un solo de tobe de 20 de minute, dar cu explozii. Vestea proastă e că au fost lansate din parcul din fața teatrului, deci vreo 5 familii de veverițe au rămas traumatizate pe veci. Poate n-am optat pentru cea mai bună analogie, dar exact cum magii au venit la Iisus urmărind steaua, așa au venit și oamenii în teatru urmărind artificiile. În 30 de minute curtea era plină. Au venit stegarii din Italia care, în lipsa colanților și a jonglatului cu steaguri colorate, arătau mult mai heterosexual decît mă așteptam.

Au început să-și arate mușchii de dansatori și jongleuri pe-acolo și să se dea mari că știu să stea în mîini și să ne fure gagicile. S-a băgat populară, s-a băgat menaito și a lipsit doar dansul pinguinului, dar în rest mă simțeam ca la majorat. Mai ales cînd am văzut că aduc și tort. Pentru că ora 2 noaptea e noul 12, am început să-i cîntăm domnului Chiriac și FITS-ului un clasic „La mulți ani”, urmat de un și mai clasic „Și-altădată, și-altădată/ O s-o facem și mai și mai lată”, urmat, la rîndul lui, de un și mai clasic „Cîte-un pic, pic, pic...” . Din fericire, n-am fost nevoiți să aruncăm pe nimeni în sus de 18 ori! La mulți ani, festivalule, poți să bei legal!

Berică Venturiano

* Cronica evenimentelor nocturne realizată de experții noștri acreditați la mese.

» spectacole

Concert Holograf, în Sibiu

Vineri seara, Piața Mare din Sibiu a devenit neîncăpătoare pentru masa de oameni veniți să-i vadă pe cei de la Holograf. Concertul a început la ora 21:40 și a durat aproximativ 1 oră și 30 de minute. Este adevărat că vremea a ținut cu fanii, însă întraga trupă (Dan Bittman - voce, Romeo Dediu - chitara solo, Iulian Vrabet - chitara bass, Tino Furtună - clape și Edi Petrosel - tobe) a creat o atmosferă incendiară. Toată lumea cînta și dansa pe ritmul melodiilor ce i-au consacrat și care îi plasează în rîndul artiștilor români ce cîntă foarte bine live. Au fost cîntece atît de pe albumul nou (Primavara începe cu tine, ce le-a adus un nou Disc de Aur din partea Casei de discuri MediaPro Music),

cît și de pe cele mai vechi, piese cum ar fi Vine o z”, și băieții plîng câteodată, N-am știut și altele. Muzica de bună calitate a fost acompaniată de jocuri de lumini și imagini proiectate pe un panou mare, așezat în stînga, pe care spectatorii puteau vedea bucăți din spectacolele ce se pot viziona în cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu din anul acesta.

Show-ul a fost la înălțime, fapt cu care trupa Holograf, cu o vechime de peste 30 de ani și cu o discografie bogată, 16 albume, ne-a obișnuit de fiecare dată.

Toate astea s-au petrecut în spiritul festivalului ce îl puteam simți cum plutește prin marea de oameni veniți la concert și umplîndu-le plămîni cu un suflu nou, plin de valențe culturale și spirituale. Puteai vedea persoane de toate vîrstele, de la copii mici pînă la vîrsnici, simțindu-se bine, împărțînd o parte a existenței lor împreună.

Ieri, cînd a început Festivalul Internațional de la Sibiu, am simțit cu adevărat ce se întîmplă în cadrul acestuia. Participanții respiră, li se inundă trupul cu această melancolie și exaltare sufletească ce îi transformă, timp de 10 zile, în iubitori ai artelor spectacolului. Devin, astfel, o comunitate de indivizi dornici să trăiască împreună, să se manifeste împreună și, poate cel mai important, să rupă împreună orice fel de barieră socială, economică, culturală, etnică, teritorială și de vîrstă.

Început cu cîntec pentru festival, care face 18 ani și care deja, acum ajuns la maturitate, nu mai poate fi oprit din drumul său către perfecțiune.

Mateea Marin

CIRCO RUM BA BA (GBR) Gheșele

duminică, 29 mai - ora 13.00
Pietonala NICOLAE BĂLCESCU (spectacol itinerant)

Circo Rum Ba Ba este o binecunoscută și experimentată trupă de circ formată din femei care se axează pe un teatru spectaculos, și are o gamă diversă de deghizări și personaje de circ pe picioaroange. Circo Rum Ba Ba creează personaje minunate și bizare care fac paradă în costumele lor multicolore. Personajele pe picioaroange includ:

valkirii vikinci prădători, extraterestri science-fiction kitsch, gîndaci cicălituri cu patru picioare, femei bărfitoare, pirați mârșavi, gangsteri plini de bani, un turn medieval cu o domniță nenorocită la fereastră, un vînzător de flori victorian, diavolițe roșii nemiloase, gheșe japoneze și doi lilieci gălăgioși.

CU SPRIJINUL SPECIAL

PARTENER DE
COMUNICARE

vodafone

Oamenii fac diferența

ambient.
casa casei taleAPLAUZE
12-13

Pentru cei care obișnuiesc să-și piardă capul:

O experiență nebună pe Corso

Oameni „fără cap” întâlnești oriunde, dar, cel mai probabil, ultima dată când ai putut să vezi așa ceva a fost vineri seara pe Corso. Prin mulțimea care se afla la promenada obișnuită de sfârșit de săptămână se aflau și ele, trei personaje aparte, a căror prezență se infiltrează aproape pe nesimțite. Trei umbrele negre plutesc deasupra celor fără capete, creând un vid între două lumi: cea a realității și conștiinței și cea a ignoranței.

Prezențe stranii, adulți și copii se opresc să-i cerceteze mai îndeaproape. Un câine în lesă se trage înapoi, nefiind atât de curajos ca micuții care s-au obișnuit deja cu străinii pe care s-au apucat să-i ia în brațe, în timp ce părinții immortalizează ciudata întâlnire. Reacțiile celor care îi întâlnesc sunt dintre cele mai diferite: unii rămân la distanță, pentru a-i observa nestingheriți, câțiva exclamă, surprinși de ciudățenia aparițiilor, iar alții chiar îi ocolesc pentru a nu fi trași în centrul atenției. O mașină apare pe strada pietruită, încercând să-și facă loc pentru a intra în curte, dar este oprită de oamenii fără cap, iar șoferița intră, fără voia ei, în poveste. Angajații magazinelor din centru ies și ei, încântați, pentru a asista la spectacolul ce se desfășoară fluid pe întreg bulevardul.

Personajele noastre se adaptează și încearcă să

găsească o cale de comunicare cu lumea. În jocul lor se lasă atras și publicul de la terasă. Unul dintre cei veniți să savureze o limonadă, într-o zi călduroasă de sfârșit de mai, îi oferă proaspătului sosit la masă un pahar de suc. Totuși, cel fără față nu se poate

bucura de această generoasă ofertă.

„Ce fără cap sunt oamenii ăștia” te poți gândi, doar uitându-te la siluetele înalte, negre și cu fular colorat, care când se dau pe trotineta unei fetițe ori fac marș cu un băiețel cooptat în ritmul unui cântec american de armată, când pun un trecător la costum să facă genuflexiuni. Dar, în lumea noastră, oameni fără cap sunt la tot pasul: pe stradă, în trafic, la alimentară, în parcuri; diferența constă doar în inofensivitatea cu care cei trei își expun experiența ludică în fața trecătorilor amuzați de gesturile lor agitate, în încercarea de a stabili o conexiune prietenoasă.

La ce le-o fi trebuind oamenilor fără cap umbrele? Aceasta este o întrebare pe cât de copilărească, pe atât de serioasă, a unei fetițe ce ronțăia cu poftă un covrig cu susan. Oare umbrela acționează ca un scut împotriva alterării modului boem cu care un om fără cap tratează realitatea, sau o fi doar ca în bancul popular să nu-i plouă în gât? Oricum ar fi, răspunsul se găsește undeva la granița unde zelul depus în analiza detaliului se întâlnește cu preocuparea puerilă de a nu da atenție acestei distrații.

Adina Katona

JURNALUL UNUI NEBUN

În mijlocul zilei, într-un colț al Sibiului, departe de agitația festivalului, se sting luminile, se face liniște, pentru ca magia să înceapă. Decorul simplu, în totalitate practic, nu promite mult, însă asistăm la liniștea dinaintea furtunii, căci singurul interpret, Wolfgang Kandler, dezvăluie în fața publicului niște forțe puternice, care te învalăuie din primele minute. Tensiunea crește în intensitate, minut după minut, senzația fiind una de sacadare, actorul reușind să își interpreteze rolul, schimbându-și atât starea interioară, cât și expresia corporală și facială, astfel încât să transforme sentimentul pe care îl transmite.

Actorul de la Secția Germană a Teatrului Național

„Radu Stanca” din Sibiu interpretează rolul unui consilier titular, în vârstă de 28 de ani, care se arată, încă de la început, extrem de agitat și preocupat de poziția pe care o ocupă în societate și în cadrul departamentului unde lucrează, fiind, totodată, extrem de frenetic în tot ceea ce face. Acesta se îndrăgostește, în ultimele zile de luciditate, de fata directorului său, căci de acum începe lungul șir de episoade cauzate de halucinație, el atribuind, spre exemplu, unui câine, abilități umane cum ar fi vorbitul sau scrisul. El este atât de îndrăgostit, încât poate vedea iubirea în ochii fetei, asemănând-o cu un înger.

Drama consilierului și evoluția bolii lui pot

fi identificate la date fixe, deoarece ne sunt prezentate sub formă de episoade, cu ajutorul a ceea ce personajul a scris în jurnalul său, din momentele când era lucid, până în momentele în care era atât de confuz, încât nu mai putea ține socoteala zilelor sau lunilor.

Personajul devine tot mai frământat de problema locului său în societate, după ce află că fata pe care o iubește se va mărita cu un general. În primă fază, încearcă să îl discrediteze pe general, neînțelegând iubirea fetei pentru acesta. Treptat, dorința lui de a fi un om important crește, el ajungând să se convingă pe sine că este noul rege al Spaniei. Făcând publică această presupusă încoronare, este închis într-un ospiciu, unde este supus unor tratamente dure. Fabricându-și o lume de vis, într-o altă epocă, unde călăul său este Marele Inchizitor, dă naștere unui cerc vicios, din care nu mai poate scăpa, datorită bolii psihice care a avut o evoluție rapidă și devastatoare.

Finalul este extrem de emoționant, personajul aflându-se la capătul puterilor. Asistăm la exprimarea unei dureri de nesuportat din punct de vedere fizic, cât și psihic. Actorul trăiește intens fiecare emoție alături de personajul său, astfel încât vibrația transmisă spectatorilor este aproape devastatoare.

Opera lui Nikolai Gogol, *Jurnalul unui nebun*, este un adevărat cocktail de sentimente, trăiri, întrebări și răspunsuri. Decorul, costumele și jocul actoricesc sunt extrem de realiste, redând cu succes psihologia unui bolnav mintal, muzica și proiecțiile video completând și detaliind întregul profil.

Cristina Gheordun

O ARTĂ DE TREI GENERAȚII

Nu pentru prima dată la Sibiu, nici pentru prima dată la Teatrul Gong, dar pentru prima dată în cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, ediția a XVIII-a: Trei Generații. Pictură. Obiect. Instalație. Tatăl, fiul și nepotul: o expoziție colectivă, care are ca temă raportarea la timpul personal și imaginar.

„Între cele trei generații de artiști ale familiei Kőmives (Nicolae, Andor și Loránd) există legături care nu sunt doar biologice, de sânge, ci și de preocupări, interes și vocație artistică; despărțiți și totodată apropiați de continuitatea timpului, dar și de plăcerea și chemarea către pictură, către modelaj, către neliniștea specifică spiritului artistic” afirmă pictorul-scenograf Aurelia Călinescu, cea care a adus familia Kőmives în cadrul festivalului.

Alături de cei trei Kőmives, au fost invitați să se alăture proiectului și alți artiști: Florin Ștefan, Ioana Popa, Gergely Miklós, Nagy Krisztina, Dorel Găină, Adrian Ciocină, Barabás Abel, Benkő Zsolt, Bőjthe Alexandru, Erdélyi László, Gál Ede, Halmen Péter, Kerekes Eszter, Marton Júlia Noémi, Molnár

Norbert Csaba, Nitsch Petioly Balázs, Ördög Botond, Popescu-Géczi Robert, Rácz Károly Edward, Tóth Csaba și Aurelia Călinescu.

În cadrul acestui proiect se reunesc două nuclee: relațiile familiale, atunci când vine vorba de artă și de transmiterea ei din generație în generație, și învățământul artistic – anume relația dintre profesor și student, transmiterea informației și influența discipolului asupra studentului, sau a maestrului asupra profesorului.

În cazul familiei Kőmives, plăcerea pentru arta plastică este o coincidență fericită, dar neplăcută. Kőmives Nicolae (n. 1927) avea o pasiune pentru obiectele sculptate, iar Andor (n. 1958), fiul său, îi moștenește talentul și înclinația spre artă și ajunge să profeseze în același domeniu. Fiul său, în vârstă de numai 15 ani, Loránd, se apropie încet-încet de pasiunea tatălui și a bunicului său. Dintre acești bărbați, singurul care este într-adevăr un artist este Andor Kőmives, cel care a și fost prezent în cadrul expoziției Trei Generații. Acesta a povestit despre legătura artistică dintre el și fiul său, care

i-a dat câteva replici la lucrările sale, impunându-și viziunea și părerea asupra anumitor teme.

Legat de cealaltă nucleu al expoziției, anume de relația și munca profesorului cu studenții, aici s-au prezentat lucrări realizate cu ajutorul artei de computer. Aurelia Călinescu a contribuit și ea în cadrul acestui eveniment, cu o instalație în care s-au aflat poeme de Cezar Ivănescu către discipoli.

Un vernisaj în care ideea continuității prin artă este foarte bine redată prin lucrările familiei Kőmives și a invitaților săi, făcând și contribuind ca prima zi a FITS-ului să fie o reușită.

Cristina Reștea

Matthias Rettner, un om remarcabil!

„Astăzi mă gândesc la acea noapte când omul s-a trezit și a devenit dintr-odată conștient de întreaga existență care era acolo și veghea asupra sa.”

Thiresias

Reporter: Cum a luat naștere AKTIONSTHEATER PAN.OPTIKUM?

Matthias Rettner: PAN.OPTIKUM s-a format la începutul anilor '80, în Berlin, reprezentând, la început, un mix de muzică, sculptură și pictură. A fost o mișcare în aer liber, pe străzi, o mare schimbare împotriva teatrului tradițional în Germania, care era adresat doar celor din înalta clasă socială. Scopul companiei PAN.OPTIKUM era să ofere un spectacol de teatru de stradă pentru fiecare individ. Acesta a fost începutul companiei!

R.: Cu alte cuvinte, spectacolul de teatru de stradă a fost ca o explozie pentru vremea aceea.

M. R.: Da, bineînțeles! S-a format ca și companie independentă.

R.: De cât timp sunteți managerul acestei companii?

M. R.: Din 1999 și vin complet din alt domeniu. Am studiat conservatorul și am cântat operă. Am cântat împreună cu PAN.OPTIKUM, după care m-am decis să lucrăm împreună.

R.: Ce fel de mesaje folosiți în spectacole?

M. R.: E diferit... câteodată ni se cere o temă din partea celor care ne invită în festival, așa cum s-a întâmplat și la Sibiu. Anul acesta suntem invitați și în Anglia, unde vrem să facem un performance abstract, să folosim trei culori (roșu, galben și albastru). Pe de altă parte, ne gândim ce se întâmplă acum în lume cu societatea. Indiferent că e America, Australia sau Europa, simțim o tranziție. În spectacolul nostru subliniem de ce există această luptă între religii, între

naționalități, de ce există atâtea discriminări?! Se formează multe grupuri, cei bogați cu cei bogați, sau săracii cu săracii. Astfel că ne interesează care este rădăcina acestor discriminări.

R.: Ceea ce transmiteți, mesajul spectacolului, te pune pe gânduri, are întrebări la care trebuie să găsim singuri răspunsul, cum alegeți textul?

M. R.: Când ne alegem tema, nu luăm un text care se adresează doar celor intelectuali, dimpotrivă, avem mai multe nivele ale subiectului și credem că povestea nu trebuie să fie ușor de înțeles. Sunt multe spectacole de stradă pe care orice copil le înțelege... dar noi creăm mult mai mult de atât... creăm imagini care sunt abstracte și te fac să revii la ele peste 3 zile, e ca un puzzle care te face să reflectezi mai mult. Lucrăm mult și la partea

muzicală, precum și la text. Povestea noastră este întotdeauna ca un colaj, iar dacă nu înțelegi o parte, e OK, poți lua următoarea imagine.

R.: Care este reacția instituțiilor publice, primiți ușor suport logistic și financiar?

M. Rettner: Da, e foarte dificil! Traversăm o perioadă grea, când fondurile scad, sunt alocați puțini bani în cultură. Avem nevoie de sprijinul Ministerului Culturii! În Germania, o mare parte din bani sunt dați teatrelor naționale, mai puțini merg spre instituțiile independente. Dar, pentru că suntem una dintre cele mai mari companii în Germania, primim aceste fonduri. Când călătorim, suntem plătiți de cei care ne invită.

R.: Ați călătorit mult?

M. R.: Canada, Chile, Mexic, Venezuela. Mi-a plăcut foarte mult publicul din Mexic! Bineînțeles, îmi place și publicul sibiian, este foarte entuziast și creează o conexiune cu noi.

R.: Ca ultimă întrebare, aș vrea să știu cum vedeți viitorul spectacolelor outdoor?

M.: Cred că există o separare în spectacolul de teatru de stradă. O grămadă de companii merg spre direcția comediei, am observat asta mai mult în Belgia, Olanda, Franța. Cred că viitorul acestui tip de performanță nu este în festivaluri, ci mai degrabă în interiorul orașului. Nu sunt sigur că vor rezista pe viitor, pe de altă parte, cred că munca noastră are viitor numai dacă nu există granițe între noi, dacă există o mixtură atât indoor cât și outdoor, între media și proiecții... în direcția asta, văd mai multe genuri de artă. O mulțime de teatre outdoor care au fost faimoase, nu au supraviețuit mai mult de 10 ani. E o problemă financiară, nu se mai primesc bani pentru astfel de evenimente.

Kiki Grebenea

e.on

E.ON
Partener al Sezonului German

www.eon-romania.ro

Expediție pe Terra

Dacă unii dintre noi se întrebau cât timp va mai dura până când orașul nostru va deveni un punct de intersecție intergalactică, cu siguranță nimeni nu a bănuțit că festivalul de teatru va face posibil acest lucru. Iată, însă, că vineri după-amiază a avut loc un eveniment inopinat.

Plimbându-ne pe pietonala Nicolae Balcescu, în căutarea experiențelor inedite cu care ne-au obișnuit spectacolele de stradă ale edițiilor anterioare, am avut, de data aceasta, plăcuta surpriză de a da nas în nas cu o delegație de soi venită de pe o altă planetă. Surpiza a fost cu atât mai mare, cu cât cei doi extraterestri nu au venit singuri, ci și-au adus cu ei și animalele de companie.

Dacă v-ați creat deja în minte imaginea de clișeu a unor monstruleți verzi cu ochii mari și negri trebuie să vă spun că protagoniștii spectacolului *Expediție pe Terra* nu erau nicidecum desprinși din seriile science-fiction cu care suntem obișnuiți.

Dimpotrivă, urmărindu-i, plin de curiozitate, am avut surpriza să cunosc niște ființe jucăușe și pline de umor, care priveau cu interes lumea nouă în care au descins și încercau să descopere multitudinea de lucruri care îi înconjură.

Nu a fost ușor pentru publicul sibian să își facă curaj pentru a se apropia de ciudatele creaturi, cu atât mai mult cu cât animalele lor de companie uneori scăpau din lesă și deveneau ușor amenințătoare. Însă, pe parcursul reprezentației, extraterestrii au reușit să ne convingă de faptul că însoțitorii lor patrupezi nu intenționau să facă nici un rău și că, dimpotrivă, aceștia doreau numai să se joace și să își etaleze talentele lor ascunse, dobândite prin dresaj spațial.

Un spectacol de imagine, care pune accent, în primul rând, pe reacțiile oamenilor și pe impactul pe care costumele impresionante îl au asupra privitorilor, *Expediție pe Terra* are un concept simplist și foarte ușor de perceput. Totul se bazează

pe experiențele senzoriale ale protagoniștilor în raport cu lumea pe care

o întâlnesc pentru prima oară. Expresivitatea artiștilor, deosebit de importantă, a reușit să cucerească publicul care s-a ținut scai de personaje pe toată durata reprezentației. Scenariul minimalist permitea adaptarea la orice situație ofertantă, actorii dând dovadă de un simț al improvizăției dezvoltat.

Prima zi de festival a debutat în forță, iar germanii de la Camouflage Roadshow, împreună cu cei de la DuoDiagonal au reușit cu spectacolul lor, o coproducție între cele două companii, să mențină standardul ridicat al calității reprezentației, contribuind totodată și la furnicarul FITS care tocmai ne cotropește urbea.

Doriana Tăut

Să fie lumină!

...și, pentru că plecăm de la ideea de comUNITăți, mii de oameni din toate colțurile lumii s-au adunat în Piața Mare pentru a se bucura de aptitudinile artiștilor din Marea Britanie, România și Germania. Grupul nemților de la Pan.Optikum s-a format în Berlin, în 1982, din interesul de a aduce actul artistic în mijlocul oamenilor. Reprezentația cu care aceștia participă în Festival este o idee bazată pe textul *Le soleil et la morte* care aparține scriitorului libanez Wajdi Mouawad. Spectacolul a fost premiat în 2009 la World Heritage Site Zollverein Coal Mine Industrial Complex în Essen.

PAN.OPTIKUM încheie într-un mod inedit prima zi din cea de-a XVIII-a ediție a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu. Spectacolul a fost de talia unei reprezentații demne de un festival

internațional și a făcut spațiul vechi al orașului să răsună de aplauze.

Este a doua oară când artiștii germani ne impresionează, prima prezență la Sibiu fiind în 2007, anul Capitalei Culturale Europene. Aceștia au declarat că le-a plăcut foarte mult atmosfera creată aici, atitudinea și receptivitatea publicului. *TRANSITION* este un spectacol adresat comunităților, cu text în germană, română și rusă. Povestea este despre societate și indivizi. Și, pentru că totul se leagă, ca o continuare a temei ediției precedente, „Întrebări”, PAN.OPTIKUM ne lansează o întrebare care ne provoacă altele: de ce, atâta timp cât societatea vrea să trăiască împreună, în pace, după fiecare două sau trei generații vine război?

Proiecțiile, efectele pirotehnice și acrobațiile

prin aer au ținut publicul cu suflul la gură timp de 50 de minute. În primul rând vizual, spectacolul are un impact foarte puternic, utilizând diverse mijloace, care se îmbină perfect. Nu sunt de neglijat cei zece actori, care fac un efort fizic destul de mare să își îmbine „zborul” cu textul și rotațiile. Machiajul a accentuat mimica actorilor, însă distanța de la sol și mulțimea „turbată” de oameni au împiedicat în mare parte vizibilitatea. Toate elementele ne lasă să ne gândim la marile întrebări care nu își vor găsi niciodată răspunsul și poate chiar acesta este farmecul lor: întrebări legate de existența noastră, de mediul din care venim și de direcția spre care ne îndreptăm.

TRANZIȚIE reprezintă schimbarea generațiilor, modificarea atitudinii, lupta dintre război și pace, reprezintă omul în conflict cu propriile credințe sau chiar trecerea de la un „eu” la un alter ego.

Farmecul spectacolelor stradale constă în energia care te invadează din clipa în care ajungi în inima mulțimii. Totul este viu și clocotește în jurul tău, oamenii nu mai sunt copleșiți de problemele cotidiene și își dau tot interesul să recepteze cât mai mult din ce văd.

Acum, la finalul acestei zile pline, pot spune că le aștept cu nerăbdare pe următoarele, că spiritul festivalului m-a cuprins, m-a emoționat și mi-a dat senzația unică pe care numai acest eveniment mi-o poate oferi. Sibiu, în continuare, trăiește, respiră cu ajutorul comunităților.

Cristina Ghinea

APLAUZE
16-17

„Dragostea e ca atunci când faci pe cineva să râdă”

Spectacolul *Oaia neagră* a avut loc la Sala Studio a Teatrului Național „Radu Stanca”, avându-l ca interpret și regizor pe Ascanio Celestini.

Timp de o oră și jumătate, one-man-show-ul s-a desfășurat într-o atmosferă intimă cu caracter confesiv, înfățișând povești de viață născute într-un spațiu structural închis: institutul pentru boli psihice. Este vorba despre un spectacol ce ridică întrebări existențiale și provoacă spectatorul la analiză și imaginație, prin expunerea ingenioasă a unor teme esențiale în viața fiecărui om: nebunia, frica, credința, singurătatea, identitatea și moartea. Pentru această expunere, obiectul de studiu este memoria, după cum mărturisește și Ascanio Celestini: „Scopul meu este să investighez memoria ca loc intern în care poveștile sunt stocate pe mai multe niveluri”. Prin intermediul memoriei, autorul creează o colecție de povestiri a căror subiecte sunt, poate, abordate și discutate prea puțin, deoarece tulbură profund. Decorul spectacolului este simplu: un scaun, o lampă, un manechin îmbrăcat în negru, lângă el aflându-se alimente. Deși aparent

banale, elementele decorului sunt simboluri ce susțin întreaga confesiune teatrală. Autorul fixează evenimentele în timp și trăirile unui personaj, pe nume Nicola, internat la institutul de nebuni, repetând obsesiv: „sunt născut în anii '60, fabuloșii ani '60 (...) toți au vrut să se nască în anii '60!”. Celestini aduce pe scenă o imagine a Italiei din anul 1960. Astfel, spectatorul este pus în relație cu un trecut și un prezent inexact, care, privit în profunzime, ridică întrebări existențiale, iar atâta timp cât suntem puși într-o situație care nu scuză pe nimeni de căutarea unui răspuns, în jurul nostru, sau poate chiar în noi înșine, înseamnă că teatrul ne face bine și, de asemenea, că teatrul trezește la realitate, deschizând un drum spre propria noastră identitate. Spectacolul *Oaia neagră* vorbește despre copilăria lui Nicola, un băiețel de nouă ani, care la școală era considerat oaia neagră a clasei, apoi va fi marcat de faptul că tatăl sau nu l-a înregistrat la naștere și pe mormântul lui nu se va putea scrie nimic. Întreg spectacolul se axează pe – și revine obsesiv la – ideea morții, pe care nu suntem capabili

să o înțelegem, precum nu suntem capabili nici să vedem dincolo de ea, putând doar să ne formăm propriile convingeri, cu care să putem pași împăcați pe drumul vieții. Celestini amintește că binele și răul coexistă: „Dacă nu există paradis, nu există nici iad”. Atât nebunia de care suferă Nicola ocupă un plan central în spectacol, cât și frica de întuneric, care este, de fapt, frica omului de singurătate și de moarte. Spectacolul *Oaia neagră* se bizuie pe spontaneitate, incertitudine și filosofie, lucrând mai mult la nivel psihologic decât vizual, reușește să provoace spectatorul să își deschidă mintea spre propriul univers, să caute în ceilalți și în sine adevărata esență a vieții.

Ana Năneștean

Caleidoscop de steaguri în Piața Mare

Din depărtare, un ropot de tobe militărești anunță un marș de sărbătoare. Printre curioșii adunați pe centru, își fac loc stegarii din Arezzo, a căror imagine te trimite direct în timpurile vechi. Mândrii purtători de costume medievale sunt

un grup folcloric italian care aduce tradiția aruncării steagurilor în prezent. Vechiul se întâlnește cu noul, astfel că repertoriul lor de mânuire se îmbogățește și se perfecționează, mereu, cu tehnici acrobatiche, spre încântarea și admirația publicului.

Steagul ne este binecunoscut din texte istorice care ne învață că el a fost menit să folosească în scopuri militare, pentru a pregăti și comanda trupele în timpul războiului ori pentru a anunța victoriile. Purtătorii lui, deveniți din ce în ce mai pricepuți în mânărea steagului, făceau parte din alaiul vechilor turnire. Azi, el este întâlnit ca stindard al sărbătorii și evenimentelor festive, de la care este nelipsit. Pasiunea pentru această tradiție se transmite din generație în generație, în special din tată în fiu, așa cum observăm din formația de artiști.

Trompetele anunță un spectacol cum nu s-a mai văzut în Piața Mare. Îndemânaticii mânătorii de steaguri sunt gata să dea suflet înaltele stindarde colorate, fiecare dintre ele purtând însemnele mai multor orașe din provincia Arezzo. Din grup se desprinde, mai întâi, un singur artist, care jonglează, pentru început, cu un singur steag, încheindu-și reprezentația cu un fluid joc în pereche. Urmează apoi câte doi, patru, sau zece, iar mulțimea este pur și simplu ferecată de modul în care ele zboară prin aer și umplu cerul Pieței Mari de culoare. Vântul le este partener festiv, umflând stindardele care stau mărețe în bătaia lui, iar faptul

că acestea sunt aruncate prin aer, în sincron, nu le clintește cătuși de puțin rezultatul caleidoscopic. Italienii au cucerit pur și simplu publicul care îi aplaudă la fiecare reușită de prindere a steagurilor ce mai mult stau în aer, plimbându-se de la un om la altul. Ovațiile nu se opresc nici măcar atunci când priza e greșită și steagurile mai ating câteodată pământul. Într-un spectacol artistic totul înseamnă improvizatie și mișcare, iar munca celor din fața noastră atamnă mult mai greu decât micile discordanțe pentru a le lua în seamă și cataloga drept greșeli de reprezentare.

Primii în rândul de admiratori sunt copiii, mereu fascinați de orice nu e venit din timpurile noastre. Costumele cusute de mână, steagurile cu cal de pe trompetă sunt îndelung discutate de cei mici,

care nu mai conțin cu întrebările adresate părinților. În special băieții sunt cei mai atrași de eroii coborâți parcă din vremuri de odinioară, unde curajul și onoarea erau specifice cavalerilor neînfricați. Doi gemeni din fața mea își întreabă nerăbdători mama dacă vor veni și ei, așa cum arată pe micile steaguri, de unde sunt oamenii aceștia, cum au ajuns la noi și, mai ales, de unde știu ei să facă asemenea acrobații.

Sbandieratori Di Arezzo ne-au ținut cu sufletul la gură până în ultimul moment în care și-au încheiat reprezentația cu un tur de onoare în care și-au prezentat steagurile și mândrele costume cusute de mână.

Adina Katona

» duminică, 29 mai

- **CENTRUL CULTURAL HABITUS**
Ora 10:00 – Conferință de presă FITS - moderator Octavian Saiu
Ora 11:00 – Lansare de carte: DAS RUMÄNISCHES THEATER NACH 1989. SEINE BEZIEHUNGEN ZUM DEUTSCHSPRACHIGEN RAUM / TEATRUL ROMÂNESC DUPĂ 1989. RELAȚIILE SALE CU SPAȚIUL DE EXPRESIE GERMANĂ de Alina Mazilu / Medana Weident / Irina Wolf, editura Frank & Timme Berlin
Ora 11:30 – Lansare: REVISTA EUPHORION
- **LIBRĂRIA HUMANITAS**
Ora 12:00 – Spectacol lectură: SOEUR DE / SISTER OF / SORĂ-SA de Lot Vekemans(NDL), traducerea Valentina Țirlea
- **ATRIUM CAFÉ**
Ora 12:00 – Atelier: SEMINAR DE DEZBATERI / TALKBACK SEMINAR (1h) - Leeds Metropolitan University (GBR) / ULBS / FITS
- **AMBIENT**
Ora 12:00 – Spectacol itinerant: HIGH FALUTIN' / BAL MASCAT (30') - Creature Feature (GBR)
- **CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR – Foaier**
Ora 13:00 – Vernisaj expoziție: THEATRE- PORTRAITS / TEATRU- PORTRERE - Mihai Tymoshenko (ROU)
- **Pietonala NICOLAE BĂLCESCU (spectacole itinerante)**
Ora 13:00 – JAPANESE GEISHA GIRLS/GHEIȘELE (30') - Circo Rum Ba Ba (GBR)
Ora 14:00 – THE WELTENBUMMLERS / MISSION EARTH/EXPEDIȚIE PE TERRA (30') - Camouflage-Roadshow & Duo Diagonal (DEU)
Ora 16:00 – JAPANESE GEISHA GIRLS/GHEIȘELE (30') - Circo Rum Ba Ba (GBR)
Ora 16:30 – ORANGE STEWARDESS / ÎNSOȚITOAREA DE ZBOR (30') - Tukkers-connexion (NLD)
Ora 17:00 – LE BESTIAIRE ETINCELANT / CREATURI BESTIALE ȘI STRĂLUCITOARE (35') - Malabar (FRA)
Ora 19:00 – JAPANESE GEISHA GIRLS/GHEIȘELE (30') - Circo Rum Ba Ba (GBR)
Ora 19:30 – HIGH FALUTIN' / BAL MASCAT (30') - Creature Feature (GBR)
Ora 20:00 – THE TAMARROS (1h) - Ambaradan
- **TRAMVAI SIBIU – RĂȘINARI – SIBIU**
Ora 14:00 – Spectacol de teatru: ISPITA CIORAN (2h) - Regia: Gavril Pinte - Teatrul Național „Radu Stanca” (ROU)
- **CENTRUL DE CERCETĂRI AVANSATE ÎN ARTELE SPECTACOLULUI (CAVAS) - Preț: 10 lei**
Ora 16:00 – Spectacol de păpuși: HOTEL CRAB (50') – Regia: Lu Pulici - Trukitrek (ESP)
- **TEATRUL GONG**
Ora 17:00 – Spectacol muzical de teatru: PISICA ALBASTRĂ / THE BLUE CAT (1h15') cu: Gabriela Neagu - Regia: Mona Marian – Teatrul Național „Radu Stanca” (ROU)

- **MAISON ILLE ET VILAINE**
Ora 17:00 – Teatru de obiecte - one man show: LE SECRET / SECRETUL (1h) – Text și regie: Richard Demarcy – Le Naïf Theatre (FRA)
- **MUZEUL CIVILIZAȚIEI POPULARE TRADIȚIONALE „ASTRA”**
Ora 18:00 – Spectacol itinerant: HIGH FALUTIN' / BAL MASCAT (30') - Creature Feature (GBR)
Ora 18:30 – Spectacol itinerant: HEADLESS MADNESS / CĂLĂREȚII FĂRĂ CAP (30') - Camouflage-Roadshow & Duo Diagonal (DEU)
Ora 19:00 – Spectacol stradă: CLIFFHANGER / PE MARGINEA PRĂPASTIEI (50') - Bash Street Theatre (GBR)
- **SALA STUDIO TNRS**
Ora 18:00 – One man show: FABBRICA / FABRICA (1h30') - un spectacol de Ascanio Celestini – Compania Ascanio Celestini - Fabbrica Srl (ITA)
- **TEATRUL NAȚIONAL „Radu Stanca”**
Ora 19:00 – Spectacol de teatru: HOMMAGE À CHAGALL / OMAGIU LUI CHAGALL (1h10') - Regia: Adolf Weltschek - Groteska Puppet Mask and Actor Theater (POL)
- **HYPERMARKET CARREFOUR**
Ora 19:00 – Spectacol itinerant: ORANGE STEWARDESS / ÎNSOȚITOAREA DE ZBOR (30') - Tukkersconnexion (NLD)
- **BISERICA EVANGHELICĂ**
Ora 20:00 – Concert susținut de Corul Bach, cu participarea sopranei Melinda Samson și a organistei Ursula Philippi (ROU) (1h10') - Dirijor: Kurt Philippi
- **CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR**
Ora 21:00 – Spectacol de dans: LES CHAMBRES DE JACQUES / LABIRINTUL LUI JACQUES (36') - Coregrafia: Azure Barton; LOCKED UP LAURA / CAPTIVA LAURA (9'30') - Coregrafia: Annabelle Lopez Ochoa; ZIP ZAP ZOOM (30') - Coregrafia: Annabelle Lopez Ochoa - BJM Danse – Les Ballets Jazz de Montréal (CAN)
- **CETATEA CISNĂDIOARA – Preț bilet: 15 lei**
Ora 21:30 – Spectacol de muzică: MUSIC OF RENAISSANCE THEATRE / MUZICA TEATRULUI RENASCENTIST (1h05') - Ensemble Renaissance
- **HALA LIBRA – BALANȚA – Preț bilet: 40 lei**
Ora 22:00 – Spectacol de teatru: FAUST (2h10') - Regia: Silviu Purcărete - Teatrul Național „Radu Stanca” (ROU)
- **PIAȚA MARE – Scenă**
Ora 22:00 – Concert: ZDOB ȘI ZDUB (50') prezentat de ARTMANIA (MLD)
- **Pietonala NICOLAE BĂLCESCU - PIAȚA MARE**
Ora 22:30 – Spectacol de stradă: HELIOS II (1h15') - Malabar (FRA)
- **ATRIUM CAFÉ – “Teatrul de la miezul nopții”**
Ora 00.30 – Spectacol de teatru: EU SUNT DOUĂ FEMEI (1h15'), cu Cendana Trifan și Cătălina Sima, scenariul și regia Bogdan Sărătean - Asociația Culturală „BIS” – Trimbulinzii (ROU)

Coordonator **APLAUZE**: lect. univ. dr. Ion M. Tomuș

Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu

Adina Katona, Alexandra Păzgu, Ana Năneștean, Andreea Radu, Camelia Oană, Carmen Stroia, Cristian Opreș, Cristiana Lazăr, Cristina Gheordun, Cristina Reștea, Cristina Stratan, Doriana Tăut, Kiki Grebenea, Lucia Bucurenciu, Mateea Marin, Mihaela Anghel, Ștefania Dogariu, Vlad Părău
Echipa *Academia Cațavencu*: Simona Rădoi, Radu Alexandru, Raul Gheba, Dragoș Vasile, Florin Iaru
Fotografi FITS: Mihaela Marin, Dragoș Spîțeru, Scott Eastman, Sebastian Marcovici

DTP: Teodora Stanca, Sanda Balint

aplauze@sibfest.ro

smart-print.ro
tipar digital si offset

GYMBOdance
De la mic la mare facem mișcare!
www.gymbodance.ro

greiner
packaging

METEO
ROMANIA

Redal
Pe gustul dumneavoastra

J.U.S.T.®
DESIGN
APLAUZE 18-19

comunitățile pe înțelesul masei

În februarie 2010 apare www.magari.ro, care se recomandă drept "comunitatea anti-măgari, dedicată tuturor consumatorilor nemulțumiți, care doresc să împărtășească experiența neplăcută și altor persoane". Evident, comunitatea măgarilor a ripostat imediat, lansând un site de oferte speciale, la care au pus botu' toți protestatarii.

La 31 martie 1864, domnitorul Alexandru Ioan Cuza promulgă Legea comunală, în urma căreia satele și cătunele se grupează în comune rurale. Așa ia naștere comuna Pielești (județul Dolj). Astăzi, la 138 de ani de la moartea domnitorului, există "Pielești - Comunitatea Online" (pielesti.webs.com). Referitor la această comunitate, hackerii din comunele vecine au lansat pe net câteva glume care nu se pot reproduce într-o revistă de cultură. Dar un numitor comun: faptul că numele localității e mai potrivit ideii de singurătate online.

În 2010 penelista Roxana Ioniță (foto), protejata lui Ludovic Orban și fost candidat la parlamentarele din 2008, deschide, împreună cu soțul ei, un club de swingeri în București. "Eu am fost foarte mult plecată din țară cu burse de studiu și acolo am remarcat că fenomenul acesta, swingul, era o chestie foarte la modă. (...) Am descoperit că și aici e o amploare deosebită, dar, în mod surprinzător, nu e nici un club pentru comunitatea swingerilor", declară apoi doamna Ioniță. Despre care cred sincer că nu e un swinger adevărat, de vreme ce n-a schimbat penelității cu pesediștii, sfârșind prin a face interracial cu o familie de pedeliști.

6 septembrie 2007: blogger-ul Adrian Ciubotaru (care mărturisește: "Sînt unul dintre cei mai influenți blogeri din România și sînt inițiator Lecturi urbane" etc) nota: "Dacă mulăm consecințele fizicii cuantice pe modul în care ne raportăm etic la lume, ar trebui să nu facem mare distincție între persoana proprie și comunitatea din care facem parte." Interesant. Sînt însă curios cum explică fizica cuantică faptul că în comunitățile de proști se găsește întotdeauna unul care să fie mult mai fudul decât ceilalți?

ComUNITER

A CAM GREȘIT
WILLIAM CÎNB ȘI-A
ALES O FATĂ DIN
POPOR... AI VĂZUT
CE A PĂITIT COLUMBEANU!

MARDALE

cronica de pe lîngă teatre

Povestea pisicii albastre și a crabului imobiliar

Bine v-am găsit, dragi iubitori de festivaluri! Urmează un nou episod din aventurile mele teatrale. Celor care au închis mai tîrziu revista, le dezvălui secretul meu profesional: întrucît nu pot fi perfect obiectiv decît în necunoștință de cauză, soluția e să scriu numai despre piesele pe care nu le văd! Ca de pildă cele din programul zilei de azi, pe care vi le recomand călduros, deși - logic - habar n-am de ce!

Ora 17:00 - LE SECRET / SECRETUL

Oricît de mult aș vrea să vă povestesc despre ce e acest spectacol, nu am cum, pentru că e secret. Nu pot spune nimic fără a vă strica surpriza. Tot ce vă spun e că secretul va fi atît de cutremurător încît vă va da jos de pe scaun. Vă va înnoada chiloții și vă va face ciorapii să se adune în vîrfurile încălțărilor. Ațit de cutremurător e.

Ora 16:00 - HOTEL CRAB

Un afacerist de succes vine cu un plan fabulos de a scoate bani: un hotel pentru crabi. După ce îl construiește, își dă seama că, din păcate, afacerea nu este așa de ușoară cum credea el, întrucît crabii trăiesc în mare, nu în hoteluri. Și chiar dacă ar trăi în hoteluri, nu ar avea bani. Și chiar dacă ar avea bani, nu i-ar căra după ei, deoarece crabii nu au buzunare. Și chiar dacă ar avea buzunare, nu ar putea să scoată banii din ele cu cleștișorii lor ciu-

dați. Deci, pe total, ideea de afacere se dovedește a fi extrem de proastă.

Ora 18:00 - FABRICA

O punere superbă în scenă a stilului tradițional românesc de muncă, de pe vremea comunismului: în fabrică, munca e *one man show*, restul de angajați plimbă o țevă prin întreprindere și se prefac că muncesc.

Ora 17:00 - PISICA ALBASTRĂ / THE BLUE CAT

Trebuie să vă avertizez: spectacolul nu are nicio legătură cu vreo pisică albastră. E cu oameni care cîntă. Nu apare nici o pisică pe scenă sau alt fel de felină. Dacă sunteți vreun pasionat de animale, sau vreun hipot de la ONG-uri, să știți că e țeapă!

Ora 22:00 - FAUST

Adaptarea teatrală a clasicului film *The Faust and the Furious* cu Vin Diesel. Evident, fiind teatru, rolul mașinilor va fi jucat de căruțe. Căruțe imobile, pentru că scena e mică. Și, întrucît Vin Diesel nu joacă în teatru, rolul mâinilor lui Vin Diesel va fi jucat de doi oameni musculoși. Iar rolul capului lui Vin Diesel de către un pepene galben, exact ca în filmul original.

Căpitanul Cronicard